

Arrest

nr. 167 889 van 19 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 18 mei 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 mei 2016 houdende bevel tot terugnrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 juni 2005 huwt de verzoekende partij met dhr. G.K. (...), van Belgische nationaliteit. Op basis van haar huwelijk verkrijgt de verzoekende partij een recht op verblijf.

1.2. Op 1 augustus 2008 ontvangt de verzoekende partij een identiteitskaart voor vreemdelingen (verblijfstitel type C), dit omwille van hernieuwing wegens verval.

1.3. Op 17 juli 2013 ontvangt de verzoekende partij opnieuw een identiteitskaart voor vreemdelingen type C.

1.4. Op 1 januari 2015 wordt de voormelde verblijfskaart geannuleerd omwille van ambtshalve schrapping.

1.5. Op 10 maart 2016 ontvangt de verzoekende partij opnieuw een identiteitskaart voor vreemdelingen type C met als vervaldatum 4 februari 2021.

1.6. Op 20 april 2016 wordt de voormelde verblijfskaart geannuleerd omwille van ambtshalve schrapping.

1.7. Op 10 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot terugnijving. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 10/05/2016 om 11.10 uur, aan de grensdoorlaatpost, werd door ondergetekende,

de heer / mevrouw :

naam P. voornaam S.

geboren op 17.01.1974 te Kalasin geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Thailand

*houder van het document nationaal paspoort van Thailand nummer AA3446038
afgegeven te MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS op : 01.10.2014*

afkomstig uit Bangkok met TG934 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en)

:

☐ (A) *Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)2*

Reden van de beslissing:

☐ (B) *Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2*

Reden van de beslissing:

☐ (C) *Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2*

Reden van de beslissing: Betrokkene legt een geldig nationaal paspoort van Thailand en een Belgische verblijfstitel n° 2511126 87 type C voor. Deze verblijfstel vermeldt een geldigheidsduur van 04.02.2016 tot 04.02.2021 maar werd op 20.02.2016 gesupprimeerd. Zij beschikt zodoende niet over een grensoverschrijdend document voor binnenkomst op het Schengengrondgebied.

☐ (D) *Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2*

Reden van de beslissing:

☐ (E) *Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing:

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd:

☐ (F) *Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven (art. 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art. 6, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis, van Schengengrenscore)*

Reden van de beslissing:

□ (G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing:

□ (H) Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)²

□ in het SIS, reden van de beslissing:

□ in het ANG / Algemene Nationale Gegevensbank, reden van de beslissing:

□ (I) Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°)

Reden van de beslissing:”

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, §113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. De verzoekende partij voert in wat kan beschouwd worden als een enig middel de schending aan van de formele motiveringsplicht opgenomen in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 19, 43 en 45 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat zij moet worden teruggedreven omdat haar verblijfskaart gesupprimeerd werd maar dat zij geen kennis heeft van een beslissing tot suppressie van haar verblijfskaart en bijgevolg niet kan oordelen over de deugdelijkheid van dit argument. Zij wijst erop dat de verwerende partij evenmin verwijst naar de concrete beslissing tot

supprimering noch naar de vindplaats ervan teneinde haar in de gelegenheid te stellen er kennis van te nemen, dus aldus de formele minstens de materiële motiveringsplicht is geschonden.

De verzoekende partij citeert artikel 3 van de vreemdelingenwet en stelt dat *in casu* een terugdrijving strijdig is met artikel 19 en de artikelen 43 en 45 van de vreemdelingenwet. Zij betoogt dat een beslissing tot supprimering van een verblijfskaart kan gebeuren ingevolge een beslissing tot intrekking van een verblijfsrecht, dat dit ook kan gebeuren ingevolge een beslissing tot ambtshalve schrapping door de gemeente, dat in voorkomend geval de vreemdeling echter haar verblijfsrecht niet verliest, dat zij zich opnieuw kan inschrijven bij de gemeente en een nieuwe verblijfskaart ontvangen indien zij minder dan één jaar afwezig was, dat aldus een binnenkomst niet kan geweigerd worden indien de verblijfskaart van de vreemdeling vervallen is, zonder dat ook het verblijfsrecht zelf vervallen is, dat dit zou neerkomen op een schending van artikel 19 van de vreemdelingenwet en de artikelen 43 en 45 van de vreemdelingenwet, die bepalen dat een terugdrijving niet mogelijk is voor een familielid van een Europees/Belgisch burger, die intussen een duurzaam verblijfsrecht heeft verkregen, op de loutere grond dat de verblijfskaart vervallen is. De verzoekende partij citeert vervolgens de artikelen 42septies, 43 en 45, §2 van de vreemdelingenwet. Zij meent dat uit voorgaande bepalingen voortvloeit dat de toegang tot het grondgebied van een gevestigde niet EU-burger niet geweigerd kan worden, louter en alleen omdat haar verblijfskaart gesupprimeerd werd.

2.3.2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat navraag bij de gemeente Boom heeft aangetoond dat verzoekster gescheiden is van de Heer Goossens. Zij zou samen met een andere Thaise dame op een appartement in de Kerkstraat 52 te 2850 Boom gewoond hebben. Echter op 03.02.2016 en 24.02.2016 werd bij woonstcontrole vastgesteld dat het appartement leeg stond. Verzoekster werd derhalve van ambtswege afgevoerd en haar verblijfskaart gesupprimeerd. (zie bijlage 2)

Zij toont niet aan melding gemaakt te hebben bij het gemeentebestuur van een adreswijziging, waardoor zij ook niet op de hoogte gebracht kon worden van de supprimering.

Verzoekster heeft huidige situatie aan haar eigen onachtzaamheid te danken.”

2.3.2.3. Artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Artikel 43 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte

van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.

Indien de minister of zijn gemachtigde overweegt om, om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid een einde te stellen aan het verblijf van een burger van de Unie of van een familielid, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie en economische situatie, zijn maatschappelijke en culturele integratie en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst.”

Artikel 19, § 1 van de vreemdelingenwet voorziet:

“Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.”

De verzoekende partij betoogt dat zij als familielid van een Belg reeds jaren een legaal verblijf heeft in België en beschikt over een verblijfskaart type C geldig tot 4 februari 2021. Deze gegevens worden door de verwerende partij niet betwist.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat de Belgische verblijfskaart waarmee verzoekende partij zich aanbood te Zaventem op 20 februari 2016 werd gesupprimeerd, maar werd niet verduidelijkt waarom deze verblijfskaart werd gesupprimeerd. Uit de stukken die de verwerende partij voegt aan haar nota met opmerkingen blijkt dat de verblijfskaart op 20 april 2016 werd geannuleerd omwille van ambtshalve schrapping nadat werd vastgesteld dat de verzoekende partij haar verblijfsplaats had verlaten sinds 24 februari 2016.

Op het eerste zicht doet deze suppressie van de verblijfskaart geen afbreuk aan het gegeven dat de verzoekende partij verblijfsgerechtigd is in België. Immers laat de loutere vaststelling dat de verzoekende partij op 20 april 2016 van ambtswege werd afgevoerd van het vreemdelingenregister niet zonder meer toe te besluiten dat zij niet langer een recht op verblijf van langer dan drie maanden kan laten gelden. De afvoering van het vreemdelingenregister laat toe te concluderen dat de verzoekende partij geen gekende officiële woonplaats heeft in het Rijk en dat zij verondersteld wordt het Rijk te hebben verlaten. Het gegeven dat een vreemdeling voor een korte periode het Rijk verlaat, doet op zich zijn/haar recht op verblijf niet teniet. De wetgever heeft in artikel 19 van de vreemdelingenwet in dit verband duidelijk aangegeven dat een vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning en die het Rijk verlaat gedurende één jaar het recht op terugkeer kan laten gelden. De voorwaarden in verband met het recht op terugkeer worden verduidelijkt in artikel 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Artikel 39, § 7 van dit koninklijk besluit stelt in dit verband dat de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Er is geen concrete aanwijzing voorhanden in het dossier dat werd beslist dat de verzoekende partij niet langer verblijfsgerechtigd zou zijn in België. De verzoekende partij kon zich verder te Zaventem ook identificeren aan de hand van haar geldig Thais paspoort, zodat er geen enkele betwisting lijkt te

bestaan dat de verzoekende partij de persoon is die in België verblijfsgerechtigd is en dat de eerder gesupprimeerde verblijfskaart wel degelijk haar toebehoort en in wezen een correcte veruitwendiging uitmaakt van haar verblijfsrechtelijke situatie in België.

De betreffende verblijfskaart is in beginsel ook geldig tot 4 februari 2021. Gelet op het gegeven dat uit de stukken die de verzoekende partij toevoegt aan haar verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij in maart 2016 nog werkte in Edegem en dat uit de stukken die de verwerende partij voegt bij haar nota met opmerkingen blijkt dat de verzoekende partij haar verblijfskaart ontving op 10 maart 2016, kan ook worden afgeleid dat de verzoekende partij niet langer dan drie maanden het Rijk heeft verlaten en geenszins langer dan één jaar afwezig was uit het Rijk.

Prima facie stelt de Raad vast dat verwerende partij, gelet op bovenstaande vaststellingen, ten onrechte de verzoekende partij het recht op terugkeer heeft onzegd.

Bovendien bepaalt artikel 3 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een vreemdeling slechts kan worden teruggedreven “*behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen*” en artikel 43 van de vreemdelingenwet dat de binnenkomst en het verblijf aan burgers van de Unie en hun familieleden slechts mogen geweigerd worden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of van volksgezondheid. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing nergens naar één van voormelde redenen verwezen en er is geen concrete aanwijzing voorhanden in het dossier dat werd beslist dat de verzoekende partij niet langer verblijfsgerechtigd zou zijn in België.

Gezien voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij *prima facie* een schending van artikel 19 en artikel 43 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

2.3.2.4. Het betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij de huidige situatie aan haar eigen onachtzaamheid te danken heeft, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

2.3.2.5. Er dient derhalve te worden besloten dat de verzoekende partij een ernstig middel heeft aangevoerd.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te

vrijwaren, onmiddellijk inzielt om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekende partij betoogt dat de beslissing zal leiden tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dat, hoewel zij over een geldig verblijfsrecht beschikt, dit recht haar wordt ontkend louter en alleen omdat haar verblijfskaart gesupprimeerd werd, dat door de bestreden beslissing zij wordt verplicht terug te keren naar haar land van herkomst terwijl zij in de mogelijkheid moet gesteld worden om haar recht op terugkeer te doen gelden en zich aan te bieden bij het gemeentebestuur om haar toestand te regulariseren. Zij stelt dat ieder redelijk denkend mens onmiddellijk ziet dat zij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar het zonder meer duidelijk is dat er nooit enig onderzoek werd verricht naar haar recht op terugkeer. Zij meent dat een terugkeer naar Thailand bovendien zal leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM, dat dit niet alleen het recht op een gezinsleven omvat doch eveneens het recht op vriendschappelijke en zakenrechtelijke verbintenissen, dat zij sinds 2005 wettig in België verblijft en bij een gedwongen terugkeer naar Thailand haar tewerkstelling in België niet kan hervatten.

De verwerende partij betoogt in haar nota met opmerkingen dat betreffende de vriendschappelijke en zakelijke relaties dient opgemerkt te worden dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM en dat de verzoekende partij evenmin aantoonde dat de relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen.

Nu de verzoekende partij reeds sinds 2005, en dus meer dan tien jaar, verblijfsgerechtigd is in België kan worden aangenomen dat de verzoekende partij in België een privéleven heeft opgebouwd waarop de bestreden beslissing een inmenging vormt. De verzoekende partij brengt in dit verband ook elementen aan die getuigen van haar banden met België, meer bepaald bewijzen van tewerkstelling. Er werd ook reeds vastgesteld dat *prima facie* de verzoekende partij zich kan beroepen op een recht op terugkeer. Ieder redelijk denkend mens ziet, gelet op de voorgaande vaststellingen, onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten te worden bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 mei 2016 tot teruggedrijving, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

N. VERMANDER